

שאירח את הוועידה הקודמת, דיבר כנימה של התפתחות, כמי שמשלים עם תסריט שבו הפך כמעט ניצב. ואילו במרכז הוועידה עמד יאסר ערפאת. הוא שנאם, הוא שתבע, אליו עלול לגלג, את דבריו שלו ביקשו לשמוע. איש לא היה מוכן לריב איתו, לא עלה על דעת איש להעליב אותו. מה גרם לשינוי דרמטי זה?

הסיבה מתמצה בילה במילנה אחת, שחדרה למילון כל הש"פ: אליאיתפארה.

ההתקוממות של הפלסטינים בשטח חים הכבושים, והתגובה הישראלית עליה, הבעירו את הקרקע מתחת לרגליהם של כל שליטי ערב.

הם אשמים בכך בעצמם: יחסם המזלזל כפלסטינים בוועידתעמאן סיפק את הקס האחרון ששבר את גב הגמל.

מנהיגי המדינות הערביות אינם פחות ציניים מאשר מנהיגיהן של מדינות אחרות בעולם. כל אחר מהם רואג לעצמו ולמישטרו. איש מהם לא יצא מגדרו, כששת החודשים האחרונים, כדי לעזור לציבור הפלסטיני הנאבק והסובל בגדה וברצועה.

אולם האינטרס הגם אמר לכל השליטים שיעליהם לקום ול-

פיסגות עורפאת

עשות משהו — לפחות פורמלית. כי בכל מדינה ערבית קיים ציבור החש זיקה עמוקה למרד הפלסטינים — כשם שבכל קהילה יהודית בעולם קיים ציבור החש זיקה עמוקה למדינת ישראל, כשני נתונה בצרה.

● האינתיפאדה מעוררת רגשות עמוקים בכל העמים הערביים. ● האינתיפאדה נערכת תחת רגל אש"ף, המייצג עתה את כל הכוחות הפלסטיניים (מלבד כמה רסיסים פרו סוריים חסריחשיבות), שכולם מכירים ביאסר ערפאת כבנציגם העליון. ● המלך חוסיין איבד את כל נכסיו

חוסיין קבע כי אש"ף הוא הנציג הבלעדי של העם הפלסטיני, וכי אין הוא — המלך — מבקש לייצג את הפלסטינים בכל צורה שהיא. מישאלותיו של המלך היו ככיוון אחר. הוא ביקש למנוע קבלת החלטה חד-משמעית, שתרחק בפירוש את

לחוק את מעמדו ולהעניק לו הישגים פוליטיים מרשימים. הוא כאילו אומר להם: "עכ"ש ישו זה מאוחר. עכשיו תת בשלו בדיוסה שלכן בעצמכן. אני בחוץ. מעתה אקדיש את כל מאמציי כדי לשייך במו ציאות החדשה."

ההחלטות ביחס לכספים לחיובק האינתיפאדה נשארו לוטות-ערפל. אושר סכום גדול, אך קטן מן הסכום שדרש אש"ף (600 מיליון דולר). ניתנה לאש"ף שליטה חלקית, אך לא מלאה, על זרם זה.

● הגיקר בחבורה

ה חלשות הפיסגה מבטאות את המצב החרש שנוצר בעולם הע"רבי.

אש"ף עומד עתה במרכז היחסים הבינעריביים. הוא מקיים יחסים עם כל השליטים, המסוכסכים זה עם זה — עם חוסני מובארכ המצרי (שלא הוזמן לפיסגה) ועם חאפטי אל-אסד הסורי, עם המלך חוסיין ועם מועמר קד'אפי. קד'אפי היה הג'וקר שבחבורה. כמה מנהיגים עמלו קשה כדי להביא אותו לאלג'יר, אחרי שהחריס את הוועידות האחרונות. אך משבא, הצטערו על כי הצליחו. כי קד'אפי, ראוותו אגרומאני, עשה את הכל כדי לגנוב את ההצגה מן הפלסטינים.

הוא הופיע כשהוא לובש כפפה לבנה על ידימינו, והצהיר שאינו מוכן לנגוע בעורם של "משרתי האימפר" יאליוס", גם כשהוא נאלץ לחוץ את ידו. אף שאינו מעשן, שלף באחת הישיבות סיגאר עבה והתחיל לעשן, כדי להרגיז את מלך סעודיה שישב לידו. הלה לא הגיב. בתחושות הססגוניות שלו משך אליו את הצלמים. לבסוף חטט מעמיתיו החלטה רישמית, שגינתה את ארצות-הברית על התקפותיה על לוב.

אך גם קד'אפי המרגיז לא יכול היה לטשטש את מהות ההתכנסות. **יזקרת ערפאת ואש"ף הגיעה לשיא חדש, על חשבונם של חוסיין ושל אסד כאחד.**

אולם הפלסטינים למודי-הניסיון יודעים כי לא באלג'יר נערכה המערכה העיקרית, אלא בשותחים הכבושים. גם אחרי הפיסגה לא ינקפו שליטי-ערב אצבע כדי לעזור לפלסטינים, מעבר לתשלום מס'שפטיים ומסיבכספי — אלא אם כן יגאה הגל בארצותיהם שלהם, ולא יהיה להם מנוס מפלפול כדי להציל את עצמם.

נדרמה כי הציבור הפלסטיני למד גם הוא את הסיכומה הציניית הישנה: אם אין אני לי, מי לי.

● ראי עקום

ה חלשות הפיסגה באלג'יר הוכתבו על-ידי יאסר ערפאת ומאשרות את הקו שלו, חוץ מאשר בנושא אחד (שליטתו הבלעדית של אש"ף בכספים לתמיכה באינתיפאדה).

פרשנים ישראלים, המברי טוב במתרחש מבעד לראי עקום, הגדירו את ההחלטות כ"קיצוניות". למעשה התקבלו ההחלטות המתונות ביותר האפשריות.

בין השאר:

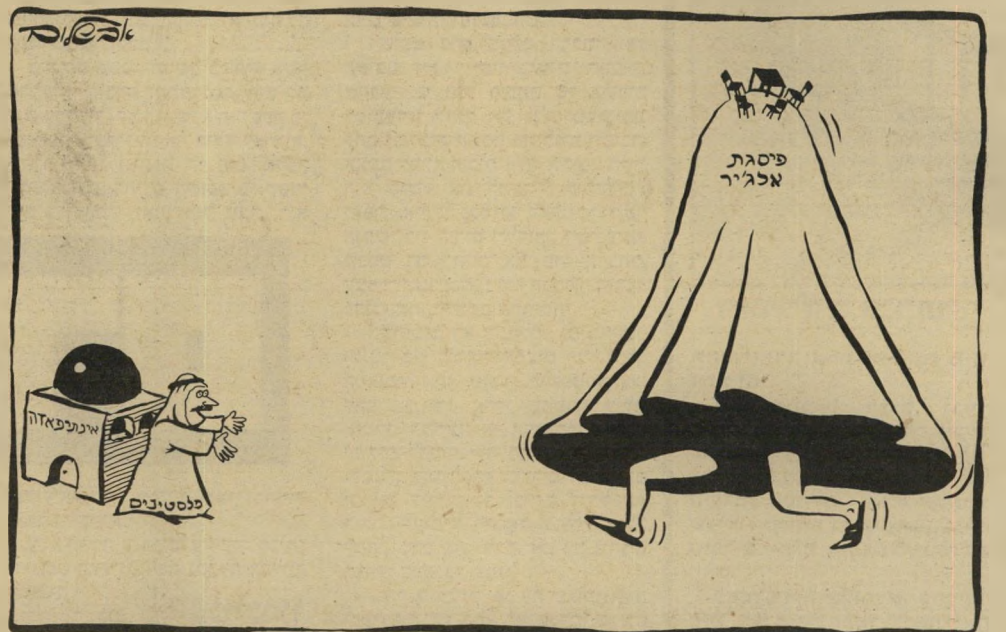
● אושרה מחדש תוכנית-השלום של ועידת-הפיסגה בפאס (תוכנית פאס"), המבוססת על ההכרה בכל המדינות הקיימות במרחב (קרי: ישראל) לצד ההכרה בכות הפלסטינים למדינה משלהם.

● נקבע כי אש"ף הוא הנציג החוקי הבלעדי של העם הפלסטיני, בתוך הארץ ומחוצה לה.

● חודשה הקריאה לוועידת-שלום בחסות האו"ם ובהשתתפות חמש החברות הקבועות של מועצת-הביטחון (ארצות-הברית, ברית-המועצות, בריט"ניה, צרפת, סין). נוסח ההחלטה קרוב יותר לתפיסה הסובייטית מאשר לתפיסה האמריקאית.

● נקבע כי בוועידה ישתתף אש"ף, כנציג העם הפלסטיני, במעמד שיהיה שווה למעמד שאר המשתתפים. משמע: כמישלחת עצמאית או כחלק שווה וזכויות במישלחת כל-ערבית, אך לא במישלחת ירדנית-פלסטינית.

● **נקבע שלעם הפלסטיני הזכות להגדרה עצמית ולדי קמת מדינה פלסטינית. בכך נדחתה למעשה תוכנית-שולין (השוללת את השתתפות אש"ף בוועידה ואת רעיון המדינה הפלסטינית העצמאית) מבלי להגיד זאת במפורש.**

ההר בא אל מוחמד

בגדה וברצועה, ואין עוד רלוונטי בזירה זו.

● תחבשלו בדיסה

שלכון

ה מלך חוסיין לא המתין עד עצמו הקדים תרופה למכה וציין, בדבריה-הפתחה שלו, כי אין הוא רוצה אף בשעל אחד מאדמת פלסטין. (כמו כל הערבים, קורא חוסיין בשם פלסטין את הארץ שבין חים והירדן. הוא לא שמע על התיוה של אריאל שרון ויצחק שמיר, כאילו עבר-הירדן מיוזמה הוא חלק מפלסטין.)

יוזמת-הנפל של ג'ורג' שולץ. מבחינה טאקטית, בסביר לעמיתו, מוטב שיש ראל תראה בעיני הציבור האמריקאי כמי שדוחה את היוזמה. חוץ מזה ביקש המלך לשים את ידו על חלק מן הכספים האמורים לזרם מקופות המדינות הערביות אל הציבור בגדה וברצועה. (הניסיון מוכיח כי חלק ניכר מן הכספים האלה נדבק בדרך, לידדים שונות.)

חוסיין, שהוא מלך השרדנים בעולם הערבי ובעולם כולו, השלים עם המצב החדש. אין זה עוד אותו האיש שזרק לפני שנתיים גט לאש"ף ולערפאת, ותקף אותם כשצ'קצ'ק. כיום הוא זועם על ישראל ועל ארצות-הברית, שלא נקטו אז יוזמות מרחיקות-לכת כדי

בכל מדינה ערבית יש כוחות לאומניים כלל-ערביים, וגם כוחות מוסלמיים קנאיים. שום שליט ערבי אינו יכול להתעלם מכך. שום שליט ערבי אינו יכול להסתכן בכך שנתניו יראו בו בוגד באהיס-טובלים. יתכן שכמה מן השליטים גם חשים בליבם שלהם תחושה כנה של מחוייבות כלפי הפלסטינים.

כאשר החלו השליטים מוג'י עם לאלג'יר — מי במטרים, מי ביאבטה מלכותית — כבר ידעו כי האינתיפאדה קבעה עובדות חדשות בשטח, שישום שליט לא יכול עוד להתעלם מהן.

ובעיקר: